

[Finansministeren.]

saa vidt der foreligger Omstændigheder, som gør, at man føler sig brøsthølden over den Afgørelse, som maatte blive truffet af Priskontrolraadet i Henhold til det forelagte Lovforslag, saa anmoder jeg om, at man vil fremsætte Anke over for mig — saa skal jeg drage Omsorg for, at Sagen bliver optaget til fornyet Overvejelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr Aksel Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Møller: Det var naturligvis vort Haab, da vi i Udvalget tiltraadte Indstillingen vedrørende dette Lovforslag, at det i alt Fald vilde blive klaret, hvem der havde Ansvar, og hvorvidt Mulighed for Anke efter Lov om Priser var til Stede. Vi har desværre ikke kunnet opnaa Svar herpaa og har altsaa ikke nogen Klaring, heller ikke ved den højtærede Finansministers overmaade venlige Tilbud om altid at være til Raadighed for Klagere. Vi ved jo ikke, hvor længe den højtærede Finansminister er Minister; og om dette Tilsagn vil binde en fremtidig Finansminister, turde dog i alt Fald være temmelig tvivlsomt. Jeg mener derfor, at det er i dette høje Tings, ja, i hele Rigsdagens Interesse, at Lovforslaget ikke forlader os, før det er klart, hvor det politiske Ansvar ligger, og hvorvidt det i det hele taget er muligt at anke de paagældende Afgørelser efter Prisloven. Er det muligt, ligger Ansvar, klart hos Handelsministeren, som ogsaa har Ansvar for Afgørelserne eller rettere Mulighederne for at forandre de Afgørelser, som Ankenævnet naar til i Henhold til Lov om Priser. Jeg vil derfor tillade mig at foreslaa, at der imellem Lovforslagets anden og tredje Behandling finder en kort Udvalgsbehandling Sted, for at vi eventuelt kan nærme os dette Problem og faa det klargjort i noget højere Grad, inden Lovforslaget forlader det høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 samt dets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Danmarks Ratifikation af de den 22. Juli 1944 i Bretton Woods

vedtagne Overenskomster vedrørende Oprettelsen af den Internationale Valutafond og den Internationale Bank for Genopbygning og økonomisk Udvikling.

(Forslaget til Rigsdagsbeslutning findes i Tillæg A. Sp. 3491).

Sagen sattes til Forhandling.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Jeg har den Ære for det høje Ting at forelægge Forslag til Rigsdagsbeslutning, hvorved Rigsdagen giver sit Samtykke til Ratifikation af de under 22. Juli 1944 i Bretton Woods vedtagne Overenskomster om Oprettelse af den Internationale Valutafond og den Internationale Bank for Genopbygning og økonomisk Udvikling.

Allerede paa et tidligt Tidspunkt under Krigen paabegyndtes der mellem De forenede Stater og England Drøftelser med Henblik paa Genopbygningen af den internationale Handel, idet man mente, at dette Spørgsmaal som saa mange andre Efterkrigstidsproblemer kun vilde kunne løses paa tilfredsstillende Maade ved mellemfolkelig Aftale. I Tiden mellem de to Verdenskrige var det ene Land efter det andet slaaet ind paa Selvforsynings Vej, og to-sidede Clearingordninger, Forskelsbehandling af de enkelte Nationer, Kontingenteringer o. s. v. var blevet mere og mere almindelige i Handelspolitikken. Man var under Krigen af den Opfattelse, at Bestræbelserne maatte gaa ud paa at fjerne disse og andre Hindringer for Verdenshandelen, idet Fremtidens store økonomiske Problem, at sikre fuld Beskæftigelse og at genoprette og forbedre Levevilkaarene, ikke vilde kunne løses ved de enkelte Landes isolerede Foranstaltninger alene, men tillige vilde kræve en Forøgelse af den internationale Vareudveksling.

Formaalet maatte derfor være at vende tilbage til en Verdenshandel under den Form, at Vareleveringer betales i Penge, og at ethvert eksporterende Land frit kan vælge, i hvilket andet Land det vil anvende sin Eksportfortjeneste. Forudsætningen for, at Verdenshandelen kan komme i Gang, maatte imidlertid først og fremmest være den, at Landene var i Besiddelse af de for Importen nødvendige, internationalt anerkendte Betalingsmidler.

Udviklingen har medført, at et enkelt Land, De forenede Stater, ligger inde med langt den største Del af Verdens Valuta-reserver. Hele Verdens Guldforraad anslaaes